

WOEDENDE
MENIGTE
EN DE HEMEL IN VLAMMEN

WOEDENDE MENIGTE

EN DE HEMEL IN VLAMMEN

Rick Banik Thriller #

1

Craig Martelle

Woedende menigte, en de hemel in vlammen

Rick Banik Thriller # 1

Originele titel: People raged, and the sky was on fire (2016)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

facebook :

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Eduard Meinema, **Artwork:** Depositphoto

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2025 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403823942

NUR 332

All rights reserved.

1

Waarom zou je dat doen?

Nu is het de winter van onze ontevredenheid, citeerde Rick terwijl hij dagdroomde, hopend dat de waanzin voor hem zou stoppen. Onze wereld is overgoten met benzine en terwijl wij stemmen over de vraag of we het gas of benzine moeten noemen, steekt een duistere vreemdeling een lucifer aan en komt dichterbij. Terwijl ze de stemmen tellen, valt de lucifer naar beneden en vult vuur de hemel. De mensen gingen tekeer in ongeloof dat goede mensen zo, volledig, konden falen.

De kamer rook naar emotioneel geladen zweet. Mannen, ruziënd over welke weg ze moesten volgen. De katalysator? Een enkel vel papier met een enkele paragraaf. Het voorblad met de tekst TOP SECRET//COMINT-GAMMA //ORCON/NOFORN werd terzijde geschoven, allang vergeten. Zeer weinig mensen in het land kregen er toegang toe. Nog minder mensen lazen het ook echt.

Rick zat langs de muur, een middenniveau analist zonder plaats aan de grote tafel.

Hij las het bericht voor de vergadering. Een terrorist die tegen een andere praat, vertaald, geanalyseerd, samengevat, opnieuw geanalyseerd en gerapporteerd. De analyse was vreemd, dus dook hij in het systeem en haalde de originele analyse tevoorschijn voordat die was gereduceerd tot één alarmerende paragraaf. Daarna pakte hij de eerste vertaling van het oorspronkelijke gesprek erbij en tenslotte haalde hij het gesprek zelf op zijn scherm, in het oorspronkelijke Arabisch.

Hij sprak geen Arabisch, maar hij had vrienden die dat wel spraken. Hij liet het aan hen zien. Hun vertaling was anders. Het rapport met de analyse van de analyse van de vertaling was fout. En de mannen in de vergadering kibbelden over hun interpretaties alsof ze de Heilige Graal in handen hadden.

Rick zat te friemelen, wachtend op de kans om het podium op te gaan, zijn conclusie te vertellen en hoe hij daartoe gekomen was. Maar zouden ze luisteren? Hij wachtte tot zijn baas, gepensioneerd kolonel Tom Alexander van het Amerikaanse leger, achteroverleunde.

Rick fluisterde in zijn oor: ‘Sir, ze hebben het helemaal mis. Ik heb het originele materiaal opgevraagd en een andere vertaling gekregen. Die is anders. Ik denk dat we de waanzin moeten stoppen en met een frisse blik moeten beginnen.’ De kolonel knikte en verontschuldigde zich tegenover de vergadering. Hij gebod Rick om hem te volgen terwijl hij zich een weg naar de deur baande.

Toen ze in de gang waren, hield de kolonel een vinger tegen zijn lippen zodat Rick niet kon praten. Toen ze eenmaal in het kantoor van de kolonel waren en de deur dicht was, liet Rick van zich horen.

‘Ze hebben het mis. Ze zien volgende maand een aanval in Europa van een groep die zich nu aan het vormen is. De linguïsten met wie ik sprak zeiden dat de groep al gevormd is, en ze hadden het niet over Europa, maar hier. Ze zijn in de VS!’ Rick liep terwijl hij sprak. Zijn blonde haar, doorschoten met grijze strepen, zwiepte om zijn hoofd terwijl hij wild gebaarde.

De kolonel zat aan zijn bureau en keek rustig toe, terwijl hij Rick zijn betoog liet doen.

Tom Alexander had zijn opleiding genoten met een ROTC-beurs aan de Citadel. Hij werkte zich op bij de infanterie en voerde met succes het bevel over een bataljon als luitenant-kolonel, voordat hij naar de inlichtingendienst ging. Zijn monitor vertelde hem dat het voor toekomstige promoties van cruciaal belang was om een stafkwartet achter de rug te hebben. Hij deed het goed, verdiende zijn Eagles, symbolen van hoe hoog kolonels geacht werden te stijgen voordat hij genoeg had van het Pentagon. Hij stopte na een paar onsmakelijke gesprekken met politieke generaals.

Hij ging vorig jaar met pensioen en ging aan de slag bij de denktank EPEC, Emerson Partners Enterprises Corporation, een doodgewone DC-aannemer die werk leverde aan de inlichtingengemeenschap, de IC. EPEC dronk uit de kraan van het terrorisme, een schijnbaar eindeloze geldstroom die naar een probleem

werd geslingerd dat in de media werd aangeduid als de wereldwijde oorlog tegen het terrorisme.

Rick was klaar, ging zitten en leunde zwaar achterover.

‘Ik ben het helemaal met je eens, Rick. Geef me een rapport, iets op papier, en ik neem het mee naar binnen en presenteer het. Rick knikte en liep snel naar zijn bureau. Hij haalde het rapport tevoorschijn dat hij al had voorbereid op zijn geel gemarkeerde, Top-Secret computer en drukte op ‘afdrukken’. De speciale printer stond in een afgesloten kamer een paar stappen verderop. Hij hield zijn badge tegen het toegangspaneel van de deur, toetste zijn PIN in en ging naar binnen. Hij haalde de pagina uit de printer en liet de deur achter zich dichtgaan toen hij terugkeerde naar het kantoor van de kolonel.

Het was maar goed dat Rick even naar de pagina keek voordat hij hem gaf. Het rapport in zijn hand was niet van hem. Dit was een rapport dat iemand anders had afgedrukt met een *Talent-Keyhole* afbeelding van een terroristenkamp in Noord-Afrika. Hij controleerde de printtijd. Iemand had dit rapport uren geleden afgedrukt en was het vergeten.

Hij ging terug naar de printerruimte. Zijn rapport lag in de afvoerlade van de printer. Hij legde het eerste rapport terug en bedacht zich toen. Hij schoof het in de afvalzak aan de kant. Iemand van de nachtploeg zou de zak sluiten en het naar de verbrandingsoven in de kelder van het gebouw brengen. Als degene die het gedrukt had het wilde hebben, hadden ze het al opgehaald.

Rick vond dat er te veel papier in de kantoorruimtes rondslingerde. Hij moest langs twee beveiligingsbeambten en talloze bankkluisachtige deuren om bij zijn bureau te komen. Hij droeg niets naar binnen en niets naar buiten. Dat waren de kosten van het zakendoen in de inlichtingengemeenschap, de IC. Hij had zijn rapport niet eerder afgedrukt omdat hij het niet wilde vernietigen, maar nu had het een doel en zou het het daglicht zien.

Rick was blij dat hij de dag ervoor tot laat was gebleven om aan dit rapport te werken. Hij had altijd wel een project op de achtergrond, waarbij hij standpunten innam en nadacht over dingen die anderen niet deden. Hij gaf zichzelf meer werk dan de bazen ooit zouden doen,

maar publiceerde niet meer dan een derde ervan. Hij ging alleen verder met iets als hij het volledig kon verdedigen. De anderen deden alles. Hij had geen respect voor die jongens.

Rick schreef veel rapporten. Misschien rekende EPEC de federale overheid wel per woord. Hij produceerde genoeg dat het lucratief zou zijn. En hij was een van de tragere analisten op de werkvloer, iets waarvoor hij zich niet hoefde te schamen. Zijn rapporten waren beter, beknopter, grondiger onderzocht. De manier waarop de rapporten werden ingezet, deed hem afvragen. Heeft iemand ze ooit gelezen?

Hij schudde zijn hoofd. Misschien zou het ooit van belang zijn. Hij wilde niet dat hem iets zou overkomen. Hij behandelde elk stukje informatie alsof het kritiek was en schoof het aan de kant als hij vaststelde dat het dat niet was.

Er was een speciaal persoon voor nodig om de stapels rapporten door te spitten om de goudklompjes, de broodkruimels te vinden. Zoals politici graag zeiden: verbind de puntjes. Wat ze je niet vertellen is dat er evenveel puntjes zijn als sterren aan een heldere nachthemel. Het is een overweldigende klus om de stippen die er niet toe doen te scheiden van de stippen die er wel toe doen. Wat het nog moeilijker maakt, is het omgaan met rapporten op de hoogste classificatie die overduidelijk fout zijn. Dat zijn punten die niets te maken hebben met wat verbonden moest worden.

Degenen op de stoelen aan de grote tafel hadden geen tijd om de ruwe gegevens door te spitten. Ze hielden zich alleen bezig met rapporten van vooraf geanalyseerde gegevens, zoals degene die ze nu bezig waren dood te slaan in de vergaderzaal.

Rick probeerde zijn pijn te verwerken. Tieren over de endemische tekortkomingen van de IC zou niets veranderen. Hij moest weer op het juiste spoor komen, individuele gevechten uitvechten, niet de hele oorlog.

Ricks rapport zou de toon van het gesprek veranderen van 'hoe informeren we onze bondgenoten' naar 'hoe beschermen we onszelf'. De 'NOFORN' classificatie betekende '*Not Releasable to Foreign Nationals*', niet vrij te geven aan buitenlanders. Het maakte het informeren van de Europeanen problematisch. Niet onmogelijk, maar

het kon alleen gedaan worden op niveaus ver boven Ricks hoofd, niveaus waar mensen als Kolonel Alexander naar streefden.

Maar het ging ook boven zijn pet. De regering behield zichzelf het recht voor om classificaties te veranderen.

Rick overhandigde de kolonel zijn rapport en wilde hem volgen naar de vergaderzaal, maar Tom hield hem tegen. 'Ik wil dat je je hier verder in verdiept. Is er nog iets anders? Maak een netwerkschema van met wie deze mensen nog meer hebben gesproken. Zijn er metadata afkomstig uit de VS? Belangrijke mensen zullen vragen hebben en wij moeten klaar staan met antwoorden. Dit verandert alles. Bedankt, Rick. Goed werk, zoals gewoonlijk.'

Rick glimlachte gespannen voordat hij terugging naar zijn bureau. De kolonel had zijn rapport niet gelezen voordat hij terugkeerde naar de vergadering. Rick had er weinig vertrouwen in dat hij zijn positie, hun nieuwe positie, de juiste positie, goed zou vertegenwoordigen. Misschien zou de kolonel het aan de groep voorlezen.

Als hij dat deed, zou hij Rick dan de eer geven? Iedereen had de woordenwisseling tussen hem en de kolonel gezien. Waarschijnlijk niet. Hij zou ze allemaal laten aannemen dat het was gebeurd dankzij de wijze leiding van het hogere management, in dit geval ene kolonel Tom Alexander.

2

De EPEC manier van leven

Rick kon er niets meer aan doen. Hij had zijn werk gedaan en dat zou hij blijven doen. Wat kon hij anders doen dan zijn best doen en zijn baas op de hoogte houden? Hij had geen andere manier om zich te uiten. De hiërarchie was niet meer dan dat, een hiërarchie met enkele schakels naar boven. EPEC was een privébedrijf, opgericht door gepensioneerde generaals, geleid door andere gepensioneerde generaals, met generaals in actieve dienst als adviseurs en gepensioneerde kolonels op de meeste sleutelposities. Rick was al vanaf het begin bij EPEC. Hij had het leger verlaten omdat de recruiter van EPEC een voormalige baas was die wist dat Rick in het all-star inlichtingenteam thuishoorde dat ze aan het opbouwen waren.

Toen Rick terugging naar zijn kantoor, dacht hij aan het Top-Secret TK-verslag dat op de printer lag. Hij had niet het gevoel dat hij bij het all-star team hoorde, eerder bij de Slecht Nieuws Brengers.

Boze oude mannen die ruzie maakten over een rapport dat niet klopte.

Slechte informatie leidde tot slechte beslissingen. In dit geval zou het kunnen leiden tot het sturen van activa naar de verkeerde kant van de wereld, waardoor het thuisfront open zou staan voor de slechteriken. Rick kon het niet laten rusten. Hij worstelde achter zijn bureau tot hij besloot dat hij terug moest naar de vergaderzaal, terug naar het hol van de leeuw, de enige christen die voor de mensheid vocht.

EPEC. Het logo was een gladiatorenhelm met daaronder gekruiste korte zwaarden. Het impliceerde de goede strijd. Misschien was het de eigenaars ontgaan dat gladiatoren vchten voor de winst van een ander, uiteindelijk stierven en snel werden vervangen door een andere gladiator. Maar misschien was het de eigenaars niet ontgaan. Rick zag ze nooit in de arena de degens kruisen met de vijand.

Rick vond het niet leuk om een gladiator te zijn, maar hij werd goed betaald. Voorlopig was dit zijn werk en hij zou zijn uiterste best doen.

Voordat hij terugging naar de vergaderzaal, deed hij wat hij altijd deed: hij belde zijn vrouw om in te checken. Hij kreeg energie van het geluid van haar stem, maar tegelijkertijd kalmeerde het hem omdat zijn gezin er zou zijn als hij thuiskwam. Ze zouden hem de dag doen vergeten, zoals ze altijd deden. Hij kon niet praten over wat hij deed, maar zij wel, dus hij zou hen laten praten en hij zou luisteren.

Nadat ze had opgehangen, keek hij naar zijn telefoon en zag hoe het overschakelde naar een leeg scherm. Hij had geen screensaver op zijn telefoon en ook niet op zijn computer, behalve de screensavers die deel uitmaken van het standaard serverpakket van Microsoft. Op zijn computer gebruikte hij de sterrenhemel.

Hij vroeg zich af waarom ze mobiele telefoons mochten hebben. Hij had de nieuwste, best beveiligde mobiele telefoon, de Blackphone 2. Het had geen camera, natuurlijk niet, maar computersignalen konden er ongewild mee worden verzonden. Hij had een paar supergeeks apparatuur zien uitrollen in de lobby, achter een tijdelijke schuilplaats en dan schermopnames zien maken van de computers van mensen die met hun mobieltje aan het praten waren.

Ze testten geen signaalverlies met de Blackphone, maar hij vroeg het zich toch af. Alles wat hij deed was gecodeerd. Hij verwachtte dat het gebroken kon worden. Alles kon als je het maar graag genoeg wilde, maar als het te lang zou duren, dan zou alles wat hersteld werd oudbakken zijn, niet goed. Tijdige informatie is de beste informatie.

Daarna veranderde het bedrijf de monitoren en zette filterapparatuur op de bekabeling. De IT-ers maakten overuren. Ze klaagden dat hun systeem perfect zou zijn als de gebruikers er niet waren.

Rick vergrendelde zijn computerterminal. Hij liet hem nooit ingelogd staan als hij er niet was. Dat was een sneltreinvaart naar werkloosheid. Hij was er niet klaar voor om op die trein te stappen.

Hij liep brutaal terug de vergaderzaal in. Tenminste, dat voelde hij in zijn hoofd. In werkelijkheid draaide hij de klink langzaam om en liet de deur openkruipen terwijl hij op zijn tenen naar binnen probeerde te lopen. Kolonel Alexander keek hem aan, meteen boos.

‘Ik heb het begrepen, Rick. Ik heb je nodig voor dat ding waar we het over hadden. Hopelijk kun je vanmiddag iets voor me hebben, COB?’

Close Of Business, einde werk. Dat betekende niet naar huis gaan voordat hij iets had, ook al zou de kolonel stipt om vijf uur vertrekken. Als de kolonel om precies half acht ‘s ochtends terugkwam, zou hij zijn Top-Secret e-mail openen en een rapport verwachten. Een lang rapport met veel woorden.

Rick moest de conclusie vooropzetten - die twee zinnen waarvan hij wilde dat de kolonel ze zou kunnen herhalen, de zinnen die zouden leiden tot een actie, waarna de wereld veiliger zou zijn.

Rick had geen idee wat die woorden zouden zijn. Hij had nog niets. Hij verontschuldigde zich voor de tweede keer uit de vergadering, zonder een woord te zeggen, en keerde terug naar zijn bureau. Hij wist niet dat de kolonel zijn zegje nog niet had gedaan.

Het getreuzel deed hem te vaak denken aan Irak. Eenheden rouleerden zo vaak in en uit dat niemand echt wist wat er aan de hand was. Dus brachten ze veel tijd door met praten.

Als de troepen faalden, gaf niemand de schuld waar die hoorde. Rick voelde het aankomen, dus verdween hij in een toilethokje en sloot zijn ogen. Het was nooit gemakkelijk.

3

Mosul, Irak - 2004

Rick had net als iedereen honger. Lunchtijd en een open mess-tent waren een welkome combinatie. Hij was eerder die week vanuit Bagdad naar Mosul gereisd als onderdeel van een gezamenlijke inlichtingendienst. Ze hadden wat vooruitgang geboekt met de Koerden, die in de regio wonen, maar de mensen die de meeste hulp nodig hadden waren de Amerikanen.

Er was meer informatie dan iemand kon gebruiken. De bevelhebbers raakten afgestompt door de dreigingen. Ze nodigden hun inlichtingenpersoneel niet meer uit voor de briefings voorafgaand aan de missie omdat de risicobeoordeling altijd hetzelfde was en ze nooit hielpen.

Bermbommen, opstandelingen, mortieren, bla, bla, bla. De konvooien hadden geen andere keuze dan te gaan. Zonder een specifieke dreiging, zoals een bom op een exacte locatie op een vast tijdstip, fungeerden de operationele gevechtsregels als hun veiligheidsdeken en boden ze een manier om de bekende onbekenden tegen te gaan.

Toen ze informatie ontvingen over een aanval op de legerbasis, behandelden ze die op dezelfde manier. Rick zag hoe ze erover spraken en besloten om niets te doen. Mensen kregen te horen dat ze hun kogelvrije vesten en helmen moesten dragen als ze zich binnen het kamp verplaatsten, alsof dat hen zou beschermen tegen het onbekende.

Rick was het er niet mee eens en zei dat ze meer konden doen tegen een bommelding, maar hij gaf voortijdig toe omdat de officieren al een besluit hadden genomen. Hij kreeg te horen: 'Maak het niet erger dan het is.'

De flashback was plotseling volledig in kleur.

Rick zag zichzelf door de rij gaan, een van de vele gezichten, een stalen dienblad, eten geserveerd uit groene blikken, waarschijnlijk niet anders dan hoe de troepen in de Tweede Wereldoorlog werden bediend.

Angst vervulde hem, maar hij was machteloos om het verleden te veranderen. Hij kon alleen maar toekijken hoe de wakkere nachtmerrie zich voortzette. Hij was bijna aan het einde van de serveerlijn toen de explosie door de tent scheurde. Lichamen en lichaamsdelen veranderden in projectielen. Hij werd bespat door de ingewanden van een ongelukkige soldaat toen hij en de meeste anderen in de rij uit de rij werden geslingerd, door het hete voedsel en in de armen van de bedienden. Ze lagen op een hoopje met suizende oren. Rick was een van de eersten die bijkwam en kroop uit wat even daarvoor de wachtrij was geweest. Hij zocht naar gewonden en hielp door druk uit te oefenen op een wond. Hij gaf dit slachtoffer door aan een ander, ongedeerd, maar te geschokt om zelf na te denken. Zij konden tenminste hun hand op een wond leggen. Toen ging hij naar de volgende en legde een tourniquet op de dij van een jonge soldaat die een deel van zijn been was kwijtgeraakt.

Rick hoorde het geschreeuw van de gewonden, het gejammer van degenen die te bang waren om te bewegen. Hij hoorde hoe zijn stem zichzelf veroordeelde omdat hij geen ruzie had gemaakt om verder te gaan met de tip die ze hadden gekregen.

De man zonder been? Hij droeg zijn helm en kogelvrije vest toen de opstandeling de explosie veroorzaakte. Publieke Zaken rapporteerde dat het een 122mm granaat was, afgevuurd vanaf kilometers afstand. Een gelukstreffer, noemden ze het.

Sergeant Rick Banik, USMC, ontving een Navy Commendation met een aantekening voor moed voor zijn acties die dag. Hij weigerde de medaille te dragen. Hij zag mensen falen in hun taak, zichzelf op de eerste plaats. Hij zag de leiding ook medailles krijgen, dezelfde mannen die weigerden een geloofwaardige dreiging serieus te nemen.

Eer? Daar wilde hij geen eer voor. Hij wilde eer voor het feit dat hij de informatie überhaupt naar voren had gebracht en hij wilde eer voor het bevel om te stoppen. Hij wilde dat de officieren

verantwoordelijk werden gehouden voor hun daden door elke troep die gewond raakte bij de explosie in de steek te laten.

Sommigen noemen het misschien PTSS, maar Rick zag het liever als woede. Zijn woede, klaar om los te laten op degenen die anderen de schuld geven van hun mislukkingen, de eer nemen voor wat anderen doen en hun eer stelen.

IJver, eer en verantwoordelijkheid. Rick had die toen hij naar Irak ging, maar toen hij trillend en zwetend in het toilethokje zat, kon hij alleen maar denken dat hij in alle drie gefaald had en dat er goede mannen gestorven waren.

Toen het voorbij was, raapte hij zichzelf bij elkaar, spatte water op zijn gezicht en ging terug naar zijn bureau. Hij moest een telefoontje plegen. Hij kon de verantwoordelijken zoiets belangrijks niet laten missen.

Niet weer.

4

D Minus 23 - Het plan krijgt vorm

Clay was een grote man. James Madison University had hem uit zijn geboorteland Kenia gerekruteerd om football te spelen, wat hij ook deed, maar hij ontwikkelde zich nooit tot de superster waar ze op hadden gehoopt.

Zijn echte naam was Mwanajuma Kalu, maar iedereen die hem kende noemde hem Clay. Hij studeerde af aan de universiteit en sprak vloeiend drie talen. Hij hoopte een managementfunctie te krijgen bij een import/exportbedrijf, zodat hij zijn landgenoten kon helpen terwijl hij het zelf goed deed.

Omdat hij niet geschikt was voor managementfuncties, werd hij aangenomen als tolk. Hij was geen simultaantolk en dwaalde af tijdens gesprekken waarin hij niet geïnteresseerd was.

Hij werd al snel ontslagen.

Hij nam de enige baan die hij kon vinden waarbij hij niet hoefde te wachten. Hij werkte bij de verhuurbedrijf van Enterprise op Dulles International Airport, een korte pendelrit van het vliegveld vandaan, net ver genoeg om zich geïsoleerd en alleen te voelen.

Daar ontmoette hij Mohammed Marsook ibn al Mohammed, volgens het Saudische paspoort van de man.

Privé heette hij Mohammad al Sham, een recruiter van Da'esh.

Clay was de enige bij de balie. De andere baliemedewerkers hadden pauze.

‘Mohammed Marsook ibn al Mohammed,’ herhaalde Clay hardop terwijl hij de naam uit het paspoort intypte. ‘As-salam ‘alaykom,’ zei Clay terwijl hij naar een man keek die er welgesteld uitzag, en slechts iets ouder.

‘Wa ‘alaykum as-salām,’ antwoordde Mohammad. ‘U spreekt Arabisch, toch?’

‘Na’am, qalīlan, een beetje, ja. Ik vind het altijd leuk om te oefenen.’ Clay glimlachte naar de man vanuit zijn stoel en vergat de auto even. De reiziger vond het niet erg. Hij had tot morgen niets op de planning staan. Hij verwachtte dat hij zou genieten van wat Amerikaanse drankjes en misschien een vrouw, om de indruk weg te halen van iedereen die zou kunnen denken dat hij een fundamentalist was.

‘Waar kom je vandaan, mijn grote vriend?’ De tanden van de man waren perfect en staken wit af tegen zijn donkere huid.

‘Ik kom uit Nairobi, maar ik woon hier al zes jaar. Ik zou graag naar huis willen, maar er is daar niets voor mij. Ik weet ook niet wat er hier voor mij is, maar toch ben ik hier.’ Clay keek naar het plafond en citeerde toen de Koran. *‘Wat voor ongeluk jullie ook overkomt, het komt door de dingen die jullie handen hebben gemaakt, en voor veel van die dingen schenkt Hij vergeving.’*

‘Ben je gelovig?’ Mohammed werd ernstig. Zijn glimlach verdween toen hij dichterbij leunde en met een lage stem sprak. Hij werd meteen achterdochtig. Dit was te gemakkelijk. In de VS verwachtte hij dat de CIA en de FBI achter elk loket en op elke straathoek op de loer lagen. Hij wist ook hoe vaak hij zonder problemen was gekomen en gegaan.

Hij ging nooit naar een moskee buiten Syrië. Hij kon het niet riskeren dat de jonge fanatici zouden praten op een plek waar hij niet de leiding kon nemen en ze onder controle kon houden. Hij wilde de jonge fanatici natuurlijk wel, maar op een door hem gekozen tijd en plaats.

‘Ik geloof. In Kenia deed ik dat niet, maar toen ik hier was, veranderde er iets. Ik ga naar de moskee, maar ik heb er geen vrienden. Ze zijn niet vriendelijk tegen Afrikanen. Toch is de Koran wijs en ik bestudeer zowel Engels als het Arabisch om het beter te begrijpen.’ Hij sprak nauwelijks meer dan een fluistering. ‘Misschien kun je met me meegaan, ze helpen begrijpen, vrede met me hebben.’

‘Naar welke moskee ga je?’

‘Dar Al-Islam, in Falls Church,’ antwoordde Clay.

‘Ahh, ik begrijp het. In plaats van de moskee deze vrijdag, kom je bij mij en zullen we samen bidden, ergens anders.’ Mohammed wist dat hij één op één de oprechtheid van de grote man kon vaststellen. Bij de thee, in een meer traditionele omgeving. Misschien zou hij de drank en de vrouwen op deze reis overslaan.

Dar Al-Islam, dacht Mohammed. Van alle plaatsen om naartoe te gaan, kies je een moskee die onder constante bewaking staat van de FBI. Misschien ben je geen pion. Na vrijdag zal ik het weten, mijn grote vriend. Als je oprecht bent, wil ik je hebben, je maken tot alles wat je denkt dat je moet zijn. Uiteindelijk doe je ons werk terwijl ik een halve wereld verderop zit.

Mohammed haalde een onopvallend visitekaartje uit zijn zak en schreef er in het Arabisch de naam van een park en een tijd op. Meer wilde hij niet prijsgeven. De jongeman overhandigde een gele sticker met zijn naam en telefoonnummer. ‘Perfect, mijn vriend. Shukran. Als ik nu mijn auto kan krijgen, ik moet ik op weg.’ Mohammed tikte lichtjes met zijn vingertoppen op zijn voorhoofd, lippen en hart terwijl hij een lichte buiging maakte voor Clay.

Clay glimlachte breed en keek om zich heen. Er was nog niemand teruggekeerd van de pauze en er waren geen andere klanten. ‘Het spijt me, maar we hebben niet wat u gereserveerd heeft. Zou u bereid zijn een luxe auto te accepteren voor de prijs van een middenklasser?’ Zonder op een antwoord te wachten, drukte Clay het huurcontract af, checkte de creditcard en wees Mohammed naar de rij waar zijn Cadillac Escalade stond te wachten.

‘Shukran,’ zei Mohammed met een lichte glimlach. Hij stak zijn hand uit over de balie en verdween in de hand van de grotere man. Ze schudden elkaar en hij vertrok.

Als er niets anders was, had hij een mooie rit voor zijn verblijf in de hoofdstad.

5

De Company wil meedoen

Rick belde een vriend van de Company, een eufemisme voor de Central Intelligence Agency. Ze waren slechts kennissen. Niemand werd ooit te vriendelijk voor buitenstaanders; niemand deelde iets met anderen buiten zijn eigen afdeling. Toen Rick erover nadacht, realiseerde hij zich dat hij niet alles deelde met de mensen *in* zijn sectie. Iedereen had geheimen.

Iedereen.

‘Kun je een veilige verbinding gebruiken?’ Rick draaide de sleutel op zijn STU-III om de beveiligde verbinding te starten. Hij sprak altijd langzamer in de telefoon als deze beveiligd was. De nieuwste technologie was lichtjaren verbeterd ten opzichte van de AUTOSEVOCOM die hij moest gebruiken toen hij nog korporaal bij de marine was. Het was veilig, maar dat kwam omdat niemand er iets van kon verstaan. Het was alsof je in een luchtbel praatte die je over je mond hield terwijl je onder water was.

‘De wijze mannen zijn opgewonden over dat rapport van CENTCOM eerder vandaag. Weet je over welk rapport ik het heb?’ vroeg Rick. Hij probeerde dubbelzinnig te zijn, voor het geval de man aan de andere kant aan iets anders dacht. Central Command stuurde elke dag een groot aantal rapporten uit, net als European Command, EUCOM. In de inlichtingengemeenschap stuurde iedereen elkaar informatie. Niemand was ooit helemaal eerlijk. Geheimen waren macht. Als je iets wist wat iemand anders niet wist, gaf dat je macht.

Rick haatte die mentaliteit. Hij maakte er zijn persoonlijke missie van om iedereen met wie hij elke dag sprak een geheim te ontfutselen. Hij faalde vaker dan hij wilde toegeven, maar hij stopte nooit met proberen. Hij noemde het oefenen en als hij een geheim te pakken kreeg dat de persoon niet van plan was prijs te geven, dan had hij een gunst om in te schakelen als dat nodig was.

In de loop der jaren verzamelde Rick een hele berg van die gunsten.

‘Kom op, Rick, waar vraag je om?’ Bob McClendon wist hoe het spel gespeeld werd. Hij had Rick het een en ander geleerd in hun jaren van Intel sparren.

‘Het rapport is verkeerd, Bob. Ik vraag of iemand aan jouw kant ernaar kijkt om het te corrigeren en opnieuw te versturen zodat mensen kunnen stoppen met het trekken van conclusies die tijd en middelen verspillen.’ Rick nam niet de moeite om de ‘we-vechten-een-oorlog’-speech te houden. Bob zat er ook in en leek meer op Rick dan op andere analisten, maar toen Bob bijna met pensioen ging, verdedigde hij steeds minder standpunten. Hij legde zich erbij neer dat hij rapporten stuurde en ging gewoon verder. Het was jaren geleden dat hij voor het laatst een standpunt had verdedigd.

‘Nee. Ze nemen het voor waar aan. Ik denk dat ops een paar mensen in het theater naar de dingen laat kijken, maar ze zijn helemaal niet opgewonden.’ Bob sprak rustig en langzaam zodat hij zichzelf niet hoefde te herhalen, wat maar al te vaak gebeurt als je over een versleutelde lijn praat.

‘Maar ze zoeken op de verkeerde plek. Ik denk dat de bronnen waar Da’esh naar zoekt hier zijn, niet alleen in de VS, maar specifiek in DC!’

‘Wacht even, kerel. Dat is een honderdtachtig graden verschuiving van de beschikbare informatie. Wat heb je om dat te staven?’ Bob was meteen sceptisch. Meestal bleven de gesprekken steken in trivialiteiten zoals het vertalen van Osama uit het Arabisch met een U (Usama) of O.

‘Beschikbare Intel, Bob? Dat is een analyse van een analyse. Ik heb het originele gesprek in het Arabisch opgegraven en een paar van onze mensen hier ernaar laten kijken. De belangrijkste woorden staan niet voor Europa, ze staan voor de VS. Grote hoofdstad? We hebben het niet over Berlijn of Parijs, maar over DC. De tijdlijn is vaag. De analyse zegt drie weken, maar ik weet het niet. Niets wat ik zag suggereerde een vaste tijdlijn.’ Rick was meteen boos.

Er was informatie totdat het werd geanalyseerd, daarna werd het Intel, inlichtingen. Geanalyseerde informatie werd gereduceerd tot samenvattingen die veel analisten en hun bazen lazen. Niemand, behalve CNN of Fox News, was in staat om de puntjes met elkaar te verbinden tot duidelijke inlichtingenbeelden en ze waren er deskundig in om dat na een incident te doen. Ze waren nergens te bekennen toen er alleen maar punten waren en geen lijnen om ze te verbinden. Punten verbinden uit samenvattingen? Niet mogelijk.

De ruwe informatie vormde het fundament waarop een gedegen analytische beoordeling rustte. Rick hing zijn hoed op aan de ruwe informatie. Hij had een inherent wantrouwen tegen de analyses van anderen.

Hij begreep de terughoudendheid van Bob. Bob had zich op zijn gemak gevoeld bij het lezen van andermans rapporten. Het was als het accepteren van een gemiddelde van een gemiddelde. Na verloop van tijd ben je misschien nog steeds in de buurt van het honk, maar nog lang niet op de thuisplaat.

‘Stuur me wat je hebt, Rick, dan kijk ik even.’ Bob klonk moe, maar Rick had goede hoop. Hij wist niet zeker of de kolonel de nieuwe analyse zou doorzetten. Rick had het al een keer mis gehad en de machthebbers zouden dat nooit vergeten. Hij had tenminste een standpunt ingenomen. Niemand anders zou dat doen, hoe dan ook. Er kwamen en gingen zondebokken. Elke analist had de potentie om de bok van de dag te worden.

Wie geen risico's neemt, bereikt niets waardigs. Rick vroeg zich af waar dat citaat vandaan kwam, maar hij leefde ernaar. Het uitvloeisel daarvan was deprimerend. Inlichtingenanalisten die geen risico's namen, werden keer op keer gepromoveerd.

‘Komt in orde, Bob en bedankt. Misschien is het beter als mijn bazen er niet achter komen dat ik ze naar de Company heb doorgestuurd.’ Rick keek om zich heen om er zeker van te zijn dat niemand meeluisterde met zijn gesprek. Je wist maar nooit wanneer een analist het spel van veldagent wilde spelen.

‘Begrepen, Rick. Ik zal ernaar kijken en bel je later vandaag of morgen terug.’ Rick hing op. Hij keek naar de STU-III, een telefoon

die met de wereld verbonden was door een draad. Aan elke kant sloten de sleutels de encryptie. Over die draad schalde iets dat klonk als witte ruis. Zelfs als iemand de lijn afluisterde, konden ze niets horen en het signaal niet ontcijferen.

Dat was niet nodig. Er werden maar heel weinig beslissingen alleen met je stem genomen. Er was papier op papier met nog meer papier ter ondersteuning. Iedereen hoefde alleen maar het papier te kopiëren of te kijken wat er op het computerscherm stond. Daarom werden de verbrandingszakken elke avond in de kelder verbrand. Als rollen papier erin, als as er weer uit.

Het was net een koepel van een papierfabriek. Rick lachte om zijn eigen grap en controleerde nogmaals of niemand keek. Eens per jaar pakten ze iemand op en vonden ze een nieuw thuis voor hem in het gekkenhuis. De IC eiste zijn deel van de slachtoffers, en niet van falende inlichtingendiensten. Alleen al de omvang van het werk eiste zijn tol.

En de civiele wereld hielp niet mee. Elke keer dat een militaire leider of politicus een slechte beslissing nam en er mensen stierven, was het een fout van de inlichtingendienst. De stress was enorm.

Rick nam het allemaal op de koop toe. Misschien werd zijn haar eerder grijs dan dat van zijn vader, maar zijn vader had een ongelooflijke carrière bij de luchtmacht achter de rug. Hij weigerde zich te laten tegenhouden en werd een van de beste onderhoudsmanagers voor straalmotoren ter wereld. Hij bouwde de werkplaats uit en verfijnde hun processen tot ze motoren sneller konden produceren dan het ontwerpteam zich had voorgesteld, veel sneller dan de technische handleiding voorschreef.

Rick haalde zijn rapport tevoorschijn en typte het e-mailadres van Bob in de regel 'Aan'. Het Top-Secret e-mailsysteem had een paar controles om ervoor te zorgen dat er geen kruisbestuiving plaatsvond met een onbeveiligd systeem. Rick had deze hindernissen genomen. Hij voegde zijn analyse en het originele rapport bij en stuurde het met een onderwerpregel die Ricks mening duidelijk maakte.

‘Juiste Conclusie voor Slecht Rapport.’

Hij zat naar zijn computer te kijken. Geen e-mails die hij wilde lezen. Wat vroeg de kolonel ook alweer? Hij was zo in beslag genomen door het laatste rapport dat hij zich niet meer kon herinneren wat het volgende zou moeten zijn. Hij zou er genoeg mee nemen om te proberen meer informatie te achterhalen, om te proberen zijn deducties te bevestigen.

6

D Minus 21 - Een rekrut?

Vrijdag. Een dag voor gebed en bezinning. Tenzij je Mohammed al Sham was, dan was het gewoon een dag om de ondergang van de westerse wereld te plannen. Hij leefde volgens de regel dat de doelwitten elke keer geluk moesten hebben, terwijl de strijders van Allah maar één keer geluk hoefden te hebben.

Zoveel vrijwilligers, maar zo weinig met vaardigheden. Hij kon nergens een hersenloze extremist infiltreren die belangrijk was. Maar deze Keniaan had potentieel. Mohammed zat in het park en genoot van de koelte van de zon in Noord-Virginia. Hij droeg een korte broek en een overhemd met knopen, hij verkoos het onopvallende comfort boven iets traditioneels. Hij had niet eens traditionele kleding bij zich. Hij verwachtte dat de onreinen elke keer dat hij kwam in zijn tas zouden snuffelen. Hij rilde, verweet zichzelf dat hij eraan dacht en verjoeg de ongemakkelijke gedachte uit zijn hoofd.

Clay stapte uit een bus aan de andere kant van het park. Het was Mohammed niet ontgaan dat een man die een autoverhuurbalie ronde geen auto had. Clay keek om zich heen en zodra hij Mohammed zag, liep hij op hem af. Voor een afgestudeerde en slimme man gedroeg hij zich als iemand die zich maar op één taak tegelijk kon concentreren. Mohammed wilde iemand die nonchalanter was, opging in de groep en zich discreet gedroeg.

‘Ik ben zo blij dat je er bent. As-salam ‘alaykom,’ zei hij als bijzin.

‘Ik probeer Engels te spreken in het openbaar, dat trekt minder aandacht. Is het als Arabier en Afrikaan niet beter om onopvallend te zijn? En ja, ook goedemorgen,’ zei Mohammed charmant, in een poging de jongeman te ontwapenen.

‘Het spijt me, Mohammed.’ Clay keek meteen overdonderd. Mohammed was tevreden. De jongeman was kneedbaar, vatbaar voor suggestie. Hij had het in zich een toegewijde rekrut te worden,

aangenomen dat hij geen pion was, een lakei van de FBI. Clay deed te veel domme dingen om een getrainde agent of zelfs een betaalde informant te zijn. Mohammed begon zich beter te voelen over de grote jonge man.

‘Zullen we koffie gaan drinken? Weet jij een plek in de buurt waar we goede, sterke Turkse koffie kunnen krijgen?’

Clay schudde zijn hoofd. Omdat hij beperkt was tot busroutes, was Clay nooit avontuurlijk. Hij ging naar specifieke plaatsen om specifieke dingen te doen. Hij ging nooit op ontdekkingstocht. Dat moest hij meer doen. Anders zou de wereld aan hem voorbij blijven gaan. Hij keek Mohammed hoopvol aan. Als hij de juiste keuzes zou maken, zou dit een groot avontuur kunnen zijn en een uitweg uit de put waar anderen hem in hadden gestopt.

Mohammed leek een man met middelen. Clay wilde indruk op hem maken, misschien zelfs voor hem werken. Hij sprak drie talen en had een diploma van een Amerikaanse universiteit! En hij was baliemedewerker bij Enterprise. Hij verdiende niet genoeg om een vliegticket naar huis te kopen als hij daarheen had gewild. Hij zat vast, maar hij hoopte dat het niet lang meer zou duren.

Mohammed keek naar de jongeman, zag zijn gedachten werken terwijl hij in zijn eigen gedachten verdwaalde. Hij begon te staan, maar ging weer zitten.

‘Waar denk je aan mijn vriend? Het ene moment ben je blij en het volgende verdrietig. Je ziet er nu verontrust uit.’ De delicate dans was begonnen. Mohammed keek aandachtig toe, meer gelovend in het lezen van lichaamstaal om bedrog te ontdekken dan in de woorden zelf, hoewel hij aandachtig luisterde. Hij moest het verhaal van de jongeman wel geloven.

‘Ik voel me gevangen. Ik kan niet eens een goede coffeeshop aanbevelen! Ik speelde Eerste Divisie football en ik was best goed. Ik heb mijn universiteitsdiploma gehaald en kijk nu eens naar me. Ik ga nergens heen.’ Clay strompelde door zijn monoloog terwijl hij vocht om het duidelijk in het Engels te zeggen. Hij liet zijn hoofd hangen, denkend dat hij een slechte indruk maakte. Voor een sterke man was hij ongelooflijk zwak. Hij haalde diep adem en hief zijn hoofd hoog.

‘Genoeg van die onzin. Dit is Amerika en er is op elke hoek wel een koffiешop te vinden. Als die er niet is, dan vertelt mijn iPhone me wel waar er een is.’ Clay tikte de zes cijfers aan om zijn mobiel te ontgrendelen. Mohammed zag het patroon zonder ernaar te kijken, hij leerde het uit zijn hoofd - van linksboven naar de rechterhoek, naar beneden naar de rechterbenedenhoek, dan het midden. 789635. Hij bedacht dat hij op een gegeven moment toegang tot Clay’s telefoon nodig zou hebben naarmate de rekrutering vorderde. Het kon het verschil zijn tussen leven en dood voor de grote jongeman als Mohammed dubbelhartigheid vermoedde.

Hij typte ‘Turkse koffie bij mij in de buurt’ in en liet de telefoon de rest doen. Het was geen verrassing dat er een plek op de hoek was, een blok verder.

Ze bleven naast elkaar en begonnen er naartoe te lopen. Mohammed had niets van zichzelf met de jongeman gedeeld. Daar was het nu de tijd niet voor. Hij zou later wel iets met Clay delen, al zou het waarschijnlijk niet de waarheid zijn. In Mohammeds gedachten was het niet nodig om de jongeman iets belangrijks te vertellen, zodat hij zich uitsluitend op het plan kon richten. Het mooie van de Da’esh tijdlijn was dat er geen tijdlijn was. Dingen zouden gebeuren wanneer ze moesten gebeuren, niet eerder, inshallah, als Allah het wilde.

Mohammed legde zijn hand vriendelijk op Clay’s schouder. ‘Vertel eens, mijn vriend, wat vind je het leukste aan Amerika?’

Een nieuwe richting

Toen Rick op kantoor aankwam, was hij opgefrist. Hij had het rapport en alles wat het betekende uit zijn hoofd kunnen zetten. Hij was in staat om de voetbalwedstrijd van de middelbare school van zijn zoon bij te wonen. Thomas A. Edison speelde tegen hun rivalen uit het district, de grootmacht Falls Church. Het was adembenemend geweest, maar Edison bezweek in de laatste seconde en verloor de wedstrijd. Zijn zoon speelde goed en dat was het belangrijkste voor Rick.

Al kon je niet winnen, je was tenminste niet verantwoordelijk voor het verlies, redeneerde hij pessimistisch. Ze namen zijn zoon en een paar teamgenoten mee naar Pizza Hut om hun verlies te betreuren terwijl ze de goede prestatie vierden. Falls Church zou het District winnen.

Rick grinnikte in zichzelf. De jongens aten elk in hun eentje een grote pizza. Ze moesten een tweede ronde bestellen omdat de eerste pizza's snel verslonden waren en de jongens nog lang niet tevreden waren.

Rick vergat bijna waar hij was terwijl hij nadacht over hoeveel de jongens hadden gegeten, hoeveel frisdrank er was gedronken. Hij ging achter zijn computer zitten en maakte zich klaar om hem te ontgrendelen. Hij hoorde voetstappen achter zich, dus stopte hij. Hij was getraind op het hoogste niveau van paranoia. Ze zouden hard moeten werken als ze zijn wachtwoord wilden zien.

Zoals hem geleerd was, maakte hij van het wachtwoord een zin, met cijfers en leestekens om het onleesbaar te maken. Zijn wachtwoord was 1w1FpomatM! - een citaat uit een van zijn favoriete boeken, *Dune* van Frank Herbert.

'I will let fear pass over me and through me!' Ik zal angst over me heen en door me heen laten gaan!' Zo herinnerde hij het zich en dat

was het wachtwoord voor deze maand. Hij zou het de eerste van de maand weer veranderen, waarschijnlijk door een kwart van de hoofdletters, cijfers en leestekens te veranderen.

Billy Todd doemde achter hem op. Hij droeg zijn gebruikelijke cowboylaarzen en westernhemd in zijn zwakke poging een statement te maken over hoe zuidelijk hij was. Hij zat al twintig jaar in DC. Rick en de anderen hadden hun eigen tegenhanger voor de zuiderling.

‘Wel wel, Billy-Joe-Jim-Bob, wat brengt jou hier? De geur van eten?’ zei Rick in een gemengde poging tot zuidelijke taal. Dat was niet zijn naam. Het was William Festus of zo iets. Iedereen noemde hem Billy.

Hij nam het zoals gewoonlijk op de koop toe. ‘Wat zijn jullie aan het doen?’ vroeg hij in zijn natuurlijke zuidelijke tongval.

‘Ik zat te denken aan de voetbalwedstrijd van mijn jongens gisteravond tegen Falls Church. Ze speelden goed, maar konden het niet winnen.’ Rick hield niet van kletspraatjes, maar hij vond het wel leuk om op te scheppen over de voetbalprestaties van zijn zoon en de volleybalprestaties van zijn dochter.

Billy knikte bedachtzaam maar zei niets.

‘Maar dat bedoel je niet. Kom op Billy. Geef toe. Wat denk je dat je moet zeggen?’ vroeg Rick.

‘Waarom moeten jullie zo kwetsend zijn? Het is ronduit on-Amerikaans.’ Bill glimlachte. In zijn gedachten was alles waar hij het niet mee eens was on-Amerikaans. Erger nog was het feit dat hij een vreselijke inlichtingenanalist was. Misschien hielden ze hem hier voor de komische noot.

‘Je bent nog niet ingelogd. Er is iets groots aan de hand. Nieuwe informatie wijst op een terroristische aanval hier in DC. Elke lul heeft het erover.’ Hij glimlachte en liet een ontbrekende tand zien, wat Ricks indruk van Billy als een boerenkinkel altijd versterkte.

‘Ik ga zo wel even kijken. Tom laat me aan iets voor hem werken en ik kan maar beter aan de slag gaan.’ Rick staarde Billy aan tot de man ongemakkelijk werd en wegliep.